

HALKIN KURTULUŞU

10 Nisan 1979
500 kuruş
154

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Zam ve zulme karşı

Umudumuz kendi kollarımızdır

Bir yandan asgari ücret 2200 lira, öte yanda içinde oturulabilecek bir evin aylık kirası 3000 lira; işçinin günlük ücreti vergiler çıkarıldıktan sonra 70 lira, bir kilo peynir ise 90. Bunlar akla gelen ilk örnekler. Yoksa yaşam, her alanda emekçiler için katlanılması imkansız hale gelen bir cehenneme dönmüştür.

Bütün temel ihtiyaç mad delerinde yokluk, kuyruklar, bütün zorunlu tüketim mallarına yapılan zamlar emekçilerin tek uğraşını bir parça ekmek bulma kavgası haline getirmiştir. Hiçbir emekçi yarınından emin değildir; milyonlarca işçi, köylü, memur birgün sonra çocuklarının yiyeceği ekmeği bulamamak endişesi ile yaşamaktadır.

Toprak ağalarının, komprodorların ekonomisi dar boğaza girdiği her dönemde olduğu gibi bugün de ekonomik buhranın bütün yükü emekçilerin sırtına yıkılmıştır. Bir yanda toprak ağaları milyarca lira vergi kaçırırken, öte yanda bütçenin delikleri bütün temel ihtiyaç mdadelerine yapılan ve emekçilerin cebinden bir yıl içinde 100 milyar lirayı çekip alacak zamlarla kapatılmıştır.

Birbiri peşisıra yapılan zamlara rağmen dünün «umudu» Ecevit hala emekçilere yönelik bu sömürü çarkını yalan ve gözboyama ile gizlemeye çalışmaktadır. Ecevit, halkın zamlardan etkilenmemesi için tedbirlerin geçmişten beri alınmış olduğunu vurgulamakta, örnek olarak da toplumsal anlaşmayı, üretici köylülerin ürünleri için ilan edilen taban fiyatlarını ve 1979 bütçesinde memurlar için getirilen iki katsayılık artışı göstermektedir.

Bu örneklerin tümü de bizzat Ecevit'i yalanlamakta, halkın yaşam koşullarının nasıl geçmiş yıllardakinden daha kötüye gittiğini göstermektedir. Ecevit'in Toplumsal anlaşma adıyla reklam etiği işçi sınıfına yönelik tedbirlerden sonra işçi ücretleri 1976 yılı düzeyine düşmüş, başka bir anlatımla azalmıştır. Öte yandan pahalılık % 100'e varan bir oranda yükselirken tarım ürünleri taban fiyatları % 10 ile % 20 arasında artırılmış, memurlara verilen zamlar ise özellikle küçük memurlar için % 10'un üzerine çıkmamıştır. İşte Ecevit'in ilan edilen zamlara karşı emekçileri, üretici köylüleri, işçi ve memurları koruma adı altında sunduğu tedbirler bunlardır. İktidar bir yandan tüm çalışanların cebindeki son kuruşa dahi büyük burjuvazi ve toprak ağaları hesabına el koyarken, öte yandan emekçilerin ağzına bir parmak bal çalmakta ve yasak savmaktadır.

Bütün ekonomik buhran dönemlerinde olduğu gibi bugün de buhranın yükünü emekçilerin sırtına yıkmanın yanısıra zulüm tedbirleri de atbaşı gitmektedir. Sıkıyönetimin ilanının başlıca nedenlerinden biri de halkın çekilmez hale gelen yaşam koşullarına

(Devamı Sayfa 3'de)

ASGARİ ÜCRET YÜKSELTİLMELİ VE GENELLEŞTİRİLMELİDİR

- Bir işgünü karşılığında alınacak hiçbir ücret adil bir ücret olmayacaktır.
- İşçilerin ve emekçilerin sefalet ve kölelikten kurtulmasının tek çözümü ücretlilik sisteminin, kapitalizmin ortadan kaldırılmasıdır.

Çalışma Bakanlığının çağrısı üzerine asgari ücretleri yeniden belirlemek üzere Asgari Ücret Tespit Komisyonu 28 Mart'ta yeniden toplanmıştır. Hükümet, Türk-İş ve Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu temsilcilerinden oluşan

(Devamı Sayfa 3'de)

- Emperyalistlerin ve komprador burjuvazinin denetimindeki işletmelerde, buralarda çalışan emekçilerin denetimi sağlanmalıdır.
- Tekelci işletmelerin karları kısıtlanmalıdır
- Fiyat artışları durdurulmalı, yapılan zamlar geri alınmalı, zorunlu tüketim maddelerinin fiyatları düşürülmelidir.
- En çok 8 saatlik işgünü bütün çalışma alanlarında genelleştirilmelidir
- Sınırsız grev hakkı ve sendikal örgütlenme özgürlüğü tanınmalı, lokavt yasaklanmalıdır.
- Herkese iş sağlanmalı, işten atılmalara son verilmeli, herkes için işsizlik sigortası kurulmalıdır.
- Bütün işyerlerinde çalışma ve yaşama koşulları düzeltilmeli, kreş kurulmalıdır
- 18 yaşından küçük gençler için iş günü 6 saat olmalıdır. Çıraklar üzerindeki baskı kaldırılmalıdır.
- Eşit işe eşit ücret ödenmelidir.
- Asgari ücret bir işçi ailesinin insanca yaşayacağı düzeye çıkarılmalı, genelleştirilmeli ve bugünkü koşullarda en az net 400 TL olmalıdır.
- Gecekondu semtlerindeki barınma koşulları düzeltilmelidir
- Emekli, dul ve yetimlerin yaşama koşulları düzeltilmeli ve güvence altına alınmalıdır.
- Tüm çalışanlara grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı verilmelidir.
- Toplumsal Anlaşma kaldırılmalıdır.
- Toprak ağalarının elindeki topraklar köylü komiteleri aracılığı ile yoksul ve topraksız köylülere verilmelidir
- Küçük üreticilerin banka ve tefecilere olan borçları iptal edilmelidir
- Küçük üreticilere tarım araçları vb. en ucuz şekilde sağlanmalı, banka kredileri faizsiz olarak verilmelidir.
- Tarım ürünlerinin taban fiyatları yoksul ve orta köylüler tarafından belirlenmelidir.
- Tarım kooperatiflerine üye olmak için maddi hiç bir ön koşul ileri sürülmemeli, bu kooperatiflere her türlü yardım yapılmalı ve bunlar yoksul ve orta köylülerin denetimine verilmelidir.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE

ADANA

Faşist diktatörlüğün sivil ve resmi cinayet şebekeleri aracılığı ile halka karşı yürüttüğü saldırı ve katliamlar birbirini izliyor.

24 Mart günü MİT'li ve ÜGD'li cinayet mangaları, Adana Meydan Mahallesinde devrimcilerin ve ilericilerin devam ettiği bir kahvehaneyi otomatik silahlarla tarayarak, Kamran Yeni, Necdet Çivi ve Necdet Mehmet adlı 3 YDGD üyesini katlettiler. Ali Seydi Saltan «ceset» takma adlı Mervan Çalış ve Sinasi adlı canilerin başını çektiği saldırı olayında ayrıca 11 kişi de çeşitli şekilde yaralandı. Böylece uzun zamandan beri yürütülen saldırılarla katledilen 9 yurtsever devrimciye 3 kişi daha katıldı.

Faşist diktatörlüğün militarist güçlerine ve sıkıyönetime rağmen şehitlerine sahip çıkan Adana'nın emekçi halkı 500'ü aşkın bir kitle halinde anti faşist bir gösteri ile katliamı protesto etti.

Yürüyüşü engellemek için sıkıyönetim komutanlığına bağlı birlikler bizzat sıkıyönetim komutanının yönetiminde halka saldırıya geçtiler ve 100 kişilik

(Devamı Sayfa 3'de)

Sıkıyönetimin «Demokratikliği» Demagojisi sürerken :

İstanbul sıkıyönetim işkencehanelerinde bir yurtsever daha katledildi

EMEKÇİ halk kitlelerinin yükselen anti-faşist ve düzen aleyhtarı muhalefetini kana boğmak amacıyla ilan edilen sıkıyönetimi şirin göstermek için Ecevit «...sıkıyönetim demokratik hak ve özgürlükleri korumak için ilan edildi, demokratik bir sıkıyönetim uygulanıyor.» diyordu.

Gene Genel Kurmay Başkanı Kenan Evren, sıkıyönetimin daha fazla kan dökmesini, daha çok devrimci katletmesini isteyen Demirel ve Türkeş'le girdiği polemikte «...Sıkıyönetimin yumuşak bir tutum izlediği ve henüz anarşinin kaynağına inmediği iddiasını ileri sürenlerin amacı, bu komutanlıkları gay-

(Devamı Sayfa 3'de)

Ne Amerika, Ne Rusya, Ne Nato, Ne Varşova

NATO: 30 yıl sonra yine bir emperyalist saldırı örgütü

4 Nisan, NATO'nun 30. kuruluş yıldönümü. 1949'da dünya jandarmalığı görevi için soyunan Amerikan emperyalizmi tarafından kurulan NATO 30 yıl sonra, bugün de hala emperyalist bir saldırı örgütü, emperyalist batının zincirlerinden kopmaya çalışan ülkeler için bir tehdit silahı, üye ülkeleri Amerikan emperyalizmi adına denetleyen bir baskı aracıdır.

1949'da başta Sovyetler Birliği olmak üzere tüm sosyalist sistemi ezme planının askeri aracı olarak kurulan NATO, aynı zamanda batılı emperyalistlerin geri kalmış ülkeleri kendi emperyalist sistemleri içinde tutma emellerine de hizmet etti. Soğuk savaşı başlatan ve anti-komünizm korosunun başına geçen Amerikan emperyalizmi NATO sayesinde çok yönlü amaçlarını gerçekleştirmenin yolunu bulmuş oldu: NATO, ABD'nin sosyalist ülkeleri kuşatmak, yarı-sömürge ülkeler üzerinde denetimini sağlamanın yanısıra, batı Avrupa'nın emperyalist - kapitalist ülkeleri üzerindeki etkisini pekiştirmeye de hizmet etti.

1956'dan sonra kapitalizme geri dönen ve artık bugün emperyalist bir süper devlet haline gelen Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerdeki geriye dönüş NATO'nun emperyalist bir saldırı örgütü olma niteliğini hiçbir biçimde değiştirmedi. NATO, Amerikan emperyalizminin batı Avrupa ve dünyanın geri ülkeleri üzerinde denetimi sağlama aracı olma işlevini sürdürmeye devam etti. Sosyalist sistemi kuşatma ve tehdit etme görevinin yerine ise dünya hakimiyeti için mücadele eden Sovyetler Birliği ile askeri ve siyasi alanda rekabet etme görevini koydu. NATO bütün bu nitelikleriyle gözönüne alındığında, doğu Avrupa'da Sovyet sosyal-emperyalizmi hesabına aynı işlevi sürdüren Varşova paktı ile birlikte barışın temeline konmuş bir dinamit, dünya halklarına kan ve ölüm getirecek bir savaş makinesi, yeni bir dünya savaşında Amerikan emperyalizminin bir rekabet silahıdır.

Çin revizyonistlerinin ve NATO'nun sadık destekleyicileri olan «üç dünyacı» revizyonistlerin iddialarının tersine NATO'nun karakteri değişmemiştir ve Amerikan emperyalizmi ve diğer batılı emperyalistler yıkılmadan da emperyalistlerin dünya hegemonyası için mücadelelerinde askeri bir saldırı örgütü olma niteliği değişmeyecektir. Çin revizyonistleri NATO'ya karşı izlemekte oldukları tutumla NATO başkomutanın da söylediği gibi NATO'nun güneydoğu Asya'daki 16. üyesi haline gelmiştir. Aydınlık - TİKP gibi çeteler ise NATO generallerinden çok daha hararetli bir biçimde bu saldırgan savaş örgütünün savunucuları kesilmişlerdir.

30 yıl önce kurulan NATO'ya kuruluşundan 3 yıl sonra giren Türkiye bu yolla bir kez daha emperyalizme olan bağımlılığını pekiştirmiştir. Türkiye 27 yıllık NATO üyeliği sıfatı ile emperyalizmin, özellikle de Amerikan emperyalizminin Orta - Doğudaki karakol görevini yerine getirmiştir. Türkiye toprakları üzerinde kurulan onlar-

(Devamı Sayfa 3'de)

1 Mayıs'ı bütün ülke çapında coşkun bir şekilde kutlamak için İLERİ!

Emekçi halk bu 1 Mayısı da bütün ülke çapında da coşkun ve görkemli bir şekilde kutlayacak, 1 Mayısı iç gericiliğe, faşizmin yeni saldırılarına karşı bir mücadele günü haline getirecektir.

Proleter devrimciler ve yurtseverler bakışlarını sadece yasal eylemlerle sınırlamayacak, tam tersine gerek sıkıyönetim bölgelerinde, gerekse sıkıyönetim bölgeleri dışında her türlü mücadele yolunu ve biçimini geniş kitle katılımı sağlayarak, kitle mücadelesini öne çıkararak hayata geçirmeye çalışacaklardır.

Propağanda ve 1 Mayıs eyleminin bizzat kendisi proleter devrimci ve yurtseverlerle emekçi halk kitleleri arasındaki bağların daha da güçlendiği, kitlelerin proleter devrimci hareket etrafında daha da yoğun olarak toplandığı ve her türden sınıf düşmanlarının tecrit ve teşhir edildiği yeni ve ileri bir adım olmalıdır.

Emperyalistlerin ve egemen sınıfların CHP reformistleri eli ile ve sıkıyönetim aracılığı ile süren saldırıları sürerken ve işçi sınıfı ve emekçi halk giderek daha büyük kitleler halinde devrim saflarına akarken, İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü olan 1 Mayıs yaklaşmaktadır.

1 Mayıs işçi sınıfının ve bütün ezilen halk kitlelerinin burjuvaziye, emperyalizme, sömürüye ve zulme karşı mücadele bayraklarını daha da yükseklere kaldırdıkları, sömürü ve soygun dünyasını yıkarak onun yerine emeğin dünyasını kurmak için daha da ileri atıldıkları bir gündür.

Bunun için de bütün dünyada ve ülkemizde işçi sınıfı ve emekçi halk, yaşama ve çalışma koşullarını düzeltmek için, burjuvazinin ekonomik ve siyasi iktidarını yıkarak onun yerine emeğin dünyasını kurma yolunda bir adım olarak 1 Mayıs kutlamalarına hazırlanmaktadır.

Fakat egemen sınıflar ve onun her renkten temsilcileri ve savunucuları, bir yandan işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri üzerindeki sömürüyü artırmaya ve saldırılarını yoğunlaştırmaya, işçi sınıfının kazanılmış haklarını gaspetmeye ve onları düzenin uysal köleleri haline getirmeye çalışırken, bir yandan da özellikle ülkemizde işçilerin, köylülerin, halk gençliğinin ve bütün emekçilerin alanları, yol boylarını, fabrikaları ve tarlaları doldurarak sömürü ve zulme karşı ve daha iyi, özgür bir dünya için 1 Mayısı coşkun ve görkemli bir şekilde kutlamalarını engellemeye çalışmaktadırlar. Bunu engelleyemedikleri durumlarda ve yerlerde de, 1 Mayısı pasif bir resmi geçite dönüştürmenin, sendika ağaları ve her renkten devrim düşmanı aracılığı ile işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesini dizginlemenin yollarını ve yöntemlerini aramaktadırlar.

Bu duruma, bütün emekçiler, devrimciler ve demokratlar geçtiğimiz yıl çok yakından ve somut olarak tanık olmuşlardır.

Bütün bir Cumhuriyet tarihi boyunca işçi sınıfına ve emekçi halka 1 Mayısın anlamını ve önemini unutturmaya ve sahte «işçi bayramları» ile işçi sınıfını aldatmaya çalışan egemen sınıflar ve her renkten devrim düşmanları, yüzbinlerce emekçinin 1 Mayıs alanlarını doldurarak sömürüye ve zulme karşı seslerini yükseltmelerini ve aralarındaki birliği pekiştirmelerini engellemek için 1 Mayıs 1979 kutlamalarını ne pahasına olursa olsun durdurmaya çalışmışlardır. Bunun için de başta CHP reformistleri ve sivil ve resmi faşist cinayet şebekeleri olmak üzere bütün karşı-devrimci mihraklar proleter devrimcileri ve emekçi halk kitlelerini cinayet ve katliamlarla tehdit etmişler, 1 Mayıs 1977 katliamının yeniden gerçekleştirilebileceğinin propogandasını yapmaya çalışmışlardır. Bütün burjuva basın-yayın organları, radyo ve TV bu koroya büyük gürültülerle katılmışlar, 1 Mayısın bir mücadele günü olarak kutlanmaması için yoğun bir çaba göstermişlerdir. Türk-İş'in faşist sendika ağaları bu koronun tam göbeğinde yer alırken, DİSK'in başına çöreklenmiş reformist ve revizyonist sendika ağaları bu koroya başka bir yönden katılmışlardır. Onlar bir yandan, 1 Mayısın bütün ülke çapında kutlanmasını engellemek için ellerindeki bütün olanakları kullanırken, bir yandan da 1 Mayısın mümkün olduğu kadar sönük geçmesi için çalışmışlar, 1 Mayısın bir mücadele günü olmaması için proleter devrimcilerin önderliğinde 1 Mayısı kutlamak isteyen işçilerin ve emekçilerin İstanbul 1 Mayıs Alanına girmesini engellemişlerdir. Arkasından da, işçi sınıfının tabandan gelen baskısı sonunda İstanbul 1 Mayıs Alanında kutlama düzenlemişler, ama onu burjuva yasallığının dar sınırları içine hapsederek bir resmi geçit düzeyine indirgemişlerdir. Hatta 1 Mayıs 1978 kutlamaları şu gerçeği de açık bir şekilde gözler önüne sermiştir ki, DİSK'in sendika ağaları egemen sınıfların baskıları ve saldırıları karşısında 1 Mayıs kutlamalarını dahi «iptal etmeye» her zaman hazırdırlar.

Ama egemen sınıfların, sendika ağalarının ve her renkten revizyonist ve reformistin engelleme çabaları ve tehditleri sökmemiş, işçi sınıfı ve emekçi halk proleter devrimcilerin önderliğinde 1 Mayısı bütün ülke çapında, şehirlerde, kasabalarda, alanlarda ve fabrikalarda bir mücadele günü haline getirmişlerdir.

...VE BUGÜN

1978'de oynanan oyun bugün de yeni eklerle yeniden sahneye konmuş bulunmaktadır. Faşistlerden reformistlere kadar bütün karşı-devrimci mihraklar 1 Mayısın bütün ülke çapında bir mücadele günü haline gelmemesi için, 1 Mayıs kutlamalarının gerçekleşmemesi için şimdiden kollarını sıvamış bulunmaktadırlar. Militarizmi bugün her zamankinden daha da öne çıkaran ve her türlü gösteri ve toplantıyı engellemeye çalışan egemen sınıflar sıkıyönetim aracılığı ile 1 Mayısın bütün ülke çapında bir mücadele günü haline getirilmesini, coşkun bir şekilde kutlanmasını engelleme gayretleri içindedirler. Bunun için şimdiden yasak bildirileri hazırlamaya çalışılmaktadır.

Öte yandan sendika ağaları da 1 Mayıs yaklaştıkça sömürücü egemen sınıflara yaranmak için ve 1 Mayısta alanlara akacak emekçilerin önüne barikat kurmak için bugünden kolları sıvamaya başladılar. Türk-İş'in faşist sendika ağaları, 1 Mayıs kutlamalarının iptal edilmesi için egemen sınıflarla ve onların sıkıyönetimi ile tam bir görüş birliği içinde, demeç üstüne demeç vermektedirler. Veya en azından, bu gerçekleşmediği takdirde, 1 Mayıs kutlamalarına katılımın mümkün olduğu kadar az olması için şimdiden karşı-devrimci propoganda ve demagojilerine hız vermeye başlamışlardır. DİSK'in reformist sendika ağaları ise, tabana «ters düşmemek» için 1 Mayıs kutlamalarına taraftar gibi gözükmekte, ama onu sıkıyönetimin icazetinin gölgesi altına sokmayı ve burjuva yasallığının dar sınırları içine hapsetmeyi amaçlamaktadırlar. Onlar adet yerini bulsun diye militarist güçlerin silahlarının gölgesi altında bir veya birkaç şehirde resmi geçit düzenleyebilirler. Ama bu işçi sınıfını ve emekçi halkı aldatamayacaktır. Çünkü onlar işçi sınıfından tecrit olmamak için ve işçi sınıfını aldatmaya devam etmek için bu yollara başvurmakta ve «vaziyeti kurtarmaya» çalışmaktadırlar. Bunu yaparken, sınıfsal özlerinin bir gereği olarak, işçi sınıfının gücünü bölme proleter devrimcileri ve bazı anti-faşist demokratik güçleri 1 Mayıs kutlamalarının dışında tutma politikalarını sürdürmektedirler.

Birbiri ile çatışma içinde olan sahte TKP ve TİKP gibi revizyonist mihraklar aynı politikanın sadık izleyicileridir. TİKP-Aydınlık revizyonistleri, işçi sınıfının ve 1 Mayısların, 1 Mayıs kutlamalarının en amansız düşmanıdır. Onlar her yıl olduğu gibi, bu yıl da 1 Mayısın bütün ülke çapında coşkun bir şekilde kutlanmasının önüne geçmek için propagandaya şimdiden başlamışlar, egemen sınıfların ve faşizmin borusunu daha hızlı bir şekilde öttürmeye hız vermişlerdir. Sahte TKP ve onun izleyicileri ise, sahte bir şekilde 1 Mayısa ve işçi sınıfının mücadelesine sahip çıkmaya çalışmakta, onu kendi sosyal-faşist amaçları doğrultusunda kullanmaya çalışmaktadırlar. Tıpkı diğer yandaşları gibi, demagoji ile işçi sınıfı içinde etkili olmayı, işçi sınıfından ve emekçi halk kitlelerinden tecrit olmamayı amaçlamaktadırlar. Onların bütün çabaları ve sahte demeçleri buna hizmet etmektedir.

1 MAYIS BÜTÜN ÜLKE ÇAPINDA BİR MÜCADELE GÜNÜ OLARAK KUTLANACAKTIR

Egemen sınıfların bütün sözcülerinin ve temsilcilerinin engelleme ve sabote etme çabalarına rağmen, 1 Mayısın devrimci geleneğini bütün Cumhuriyet tarihi boyunca yaşatmış olan işçi sınıfı ve emekçi halk bu 1 Mayısı da bütün ülke çapında coşkun ve görkemli bir şekilde kutlayacak, 1 Mayısı iç gericiliğe, faşizmin yeni saldırılarına karşı bir mücadele günü haline getirecektir.

Tıpkı 1978 yılında olduğu gibi bu yıl da, bütün devrim düşmanlarının, faşistlerin, revizyonistlerin ve reformistlerin tehdit, engelleme ve mücadeleyi kırma çabaları emekçi halkın, devrimci ve yurtseverlerin kararlı direnişi karşısında sonuçsuz kalacaktır.

Geçen yıl olduğu gibi bu yıl da proleter devrimciler, bütün anti-faşist demokratik halk güçlerinin ortak bir temelde eylem birliğini sağlamaya da gereken önemi vererek, bütün ülke çapında, mücadele alanlarında, fabrika ve tarlalarda işçi sınıfının ve emekçi halkın 1 Mayısta yükselttiği mücadeleye önderlik edecek, bu mücadeleyi egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarlarının yıkılması için kazanılmış bir mevzi, ileri doğru atılmış bir adım haline getireceklerdir.

Fakat proleter devrimciler, işçi sınıfının 1 Mayıs eylemine sahip çıkıyor gibi gözükerek onu burjuva yasallığının dar sınırları içine hepsetmeye çalışan reformist ve revizyonistlerin tam tersine, 1 Mayısta bütün ülke çapında protesto eylemlerinin, kitle gösterilerinin düzenlenmesine önderlik edecekler, bu mücadele içinde her renkten halk düşmanının tecrit ve teşhir edilmesine özel bir önem vereceklerdir. Bunun için bakışlarını sadece yasal eylemlerle sınırlamayacak, tam tersine gerek sıkıyönetim bölgelerinde gerekse sıkıyönetim bölgeleri dışında her türlü mücadele yolunu ve biçimini geniş kitle katılımı sağlayarak, kitle mücadelesini öne çıkararak hayata geçirmeye çalışacaklardır.

Gazetemize ulaşan haberlerden sıkıyönetim bölgeleri de dahil olmak üzere bir çok bölgede proleter devrimcilerin ve yurtseverlerin 1 Mayıs miting ve gösteri yürüyüşleri için izin almak üzere ilgili yerlere başvurdukları, bunun için gerekli formaliteleri tamamlamaya çalıştıkları anlaşılmaktadır. Özellikle sıkıyönetim bölgelerinde, sıkıyönetimin varlığı böyle bir başvuru için engel değildir. Tam tersine kazanılmış hakları korumak ve kullanmak açısından ve sıkıyönetimi teşhir etmek açısından böyle bir başvuru yararlı ve gereklidir. Gene gazetemize ulaşan haberlerden, miting ve yürüyüş için izin alınmak üzere başvurulan her yerde, proleter devrimcilerin ve yurtseverlerin izini zorlamak ve bu hakkı koparıp almak için kitleler içinde buna uygun aktif bir faaliyet yürüttükleri görülmektedir.

Elbetteki proleter devrimciler ve yurtseverler, 1 Mayısta bütün ülke çapında faşist diktatörlüğe karşı bir direniş cephesi örülmesi için çalışmalarına şimdiden başlayacaklar ve bunu giderek yoğunlaştıracaklar ve yaygınlaştıracaklardır. Bu amaca uygun olarak, en başta, 1 Mayıs eylemine bağlı ve ona hizmet edecek biçimde bugünkü somut eylem platformu temelinde geniş işçi, köylü ve tüm emekçi yığınlar arasında gündelik, sistemli ve sürekli bir propoganda, ajitasyon ve teşhir faaliyeti yürüteceklerdir. Bunun için yazılı ve sözlü bütün yöntemleri en geniş bir şekilde kullanacaklardır.

Proleter devrimciler ve yurtseverler ülke çapında faşist diktatörlüğe karşı güçlü bir direniş cephesi örmek, geniş emekçi yığınlarını 1 Mayıs eylemine seferber etmek ve 1 Mayısı adına uygun olarak kutlamak için, bu günden yoğunlaştırarak yürüttükleri ajitasyonda siyasi ve ekonomik baskıları, sıkıyönetimi öne çıkaracaklardır. Elbette bunlar hem 1 Mayıs gününün özgül anlamıyla, yani onun işçi sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü olmasıyla ve hem de proletaryanın asgari-azami programında ifadesini bulan temel hedef ve sloganların yoğun propogandası ile birleştirilmelidir.

Bu propaganda ve 1 Mayıs eyleminin bizzat kendisi proleter devrimci ve yurtseverlerle emekçi halk kitleleri arasındaki bağların daha da güçlendiği, kitlelerin proleter devrimci hareket etrafında daha yoğun olarak toplandığı ve her türden sınıf düşmanlarının tecrit ve teşhir edildiği yeni ve ileri bir adım olmalıdır.

1 Mayısı bütün ülke çapında faşizmin yeni saldırılarına ve egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarına karşı güçlü bir mücadele günü haline getirmenin anlamı budur.

DEVRİMCİ DEMİR—İŞ'İN KDZ. EREĞLİ ŞUBESİ VE İSTANBUL - KARTAL TEMSİLCİLİĞİ KURULDU

İsdemir işçileri tarafından İskenderun'da kurulan Devrimci Demir-İş Sendikasının örgütlenme faaliyeti gelişiyor. İsdemir işçilerinin önderliğinde açılan sınıf sendikacılığı bayrağı, Demir-Çelik işçilerinin omuzlarında yükseliyor.

Sınıf Sendikacılığı ilkelerini kavrayan Erdemir işçileri, Devrimci Demir-İş Erdemir Şubesi'ni kurdular. İstanbul-Kartal'da, işçiler sendikanın temsilciliğini açtılar.

Devrimci Demir-İş Ereğli, Şubesi, yayınladığı kuruluş bildirisinde şu görüşlere yer vermektedir.

«Sınıf Sendikacılığı, Erdemir'de yeni doğmaktadır. Yeniyi, doğruyu, gelişip güçleneni temsil etmektedir. İşçi sınıfını, Erdemir işçisini temsil etmektedir.»

YDGF'nin

(Baştarafı Sayfa 4'de)

«D. Halkın Birliği» ve «D. Yol» gibi küçük burjuva akımlar tarafından sorumsuzca reddedildi.

Tüm bu çalışmaların sonucu miting 25 martta yapıldı. Mitingde YDGF, H.K.y. Gençlik İsk. YDGD, Devrimci Demir-İş ve İsk. LB adına konuşmalar yapıldı. Tüm konuşmalar da YDGF'nin kapatılması lanetlendi. Miting devrim andının içilmesiyle sona erdi.

ORDU MİTİNGİ

YDGF'nin kapatılması Ordu'dada 24 Mart günü yapılan bir mitingle protesto edildi.

PAZAR MİTİNGİ

Rize'nin Pazar ilçesinde 24 Mart günü düzenlenen mitingle YDGF'nin kapatılması protesto edildi.

GİRESUN'DA GECE

Giresun'da 18 Martta YDGF'nin kapatılması ve Yeni Baskı Yasaları düzenlenen bir geceyle protesto edildi.

SAMSUN MİTİNGİ

YDGF'nin kapatılması, Samsun'dada düzenlenen bir mitingle naletlendi.

Asgari ücret

(Baştarafı Sayfa 1'de)

komisyon Devlet Planlama Teşkilatının ve İstatistik Enstitüsünün sağladığı veriler üzerinde çelışmaya başlamıştır.

Asgari ücretlerin yeniden belirlenmesi için yapılan çalışmalar yaşam koşullarının son derece ağırlaştığı, enflasyonun dört nala kalktığı, pahalılığın çekilmez bir duruma geldiği şartlarda başlamıştır. Zaten hükümetin asgari ücretin yeniden tespiti için yaptığı çağrının da emekçilerin bu ağır yaşam koşullarına karşı seslerini yükseltmeye başladığı bir döneme raslaması, hükümetin emekçilerin ağzına bir parmak bal çalarak oyalama taktiğnden başka bir anlama gelmemektedir. Asgari ücretin yeniden tespiti için yapılan çağrı vaktinden önce yapılmış olsa dahi, «şartlar inceleniyor», «anlaşma sağlanamadı» vb. gerekçelerle asgari ücretin tespiti için yapılan çalışmaların uzayacağı ve sonucun çok geç alınacağı daha şimdiden bellidir. Çünkü bu tür çalışmalar her dönemde çok uzamıştır ve üstelik bugün tarafların uzlaşmaz gibi görünen tutumları çalışmaların özel bir gayretle uzatılacağını ve sonucun gecikilerek alınacağını göstermektedir.

Asgari ücretin yeniden tespiti için başlayan çalışmaların yalnızca göstermelik bir davranış, CHP hükümetinin politik bir yatırımı ve emekçilerin dayanılmaz yaşam koşullarına karşı büyüyen mücadelesini söndürmeyi amaçlayan bir tedbir olduğu her halinden bellidir. Asgari ücretleri yeniden tespit etmek için toplantıya çağrılan kuruluşların bugünkü tutumları bile bu toplantıların sonucunda alınacak kararın emekçilerin yaşam koşullarını hiçbir biçimde düzeltmeyeceğini göstermektedir. Onbeş kişiden oluşan komisyonda beş oyla temsil edilen Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu asgari ücretlerin yeniden artırılmasına tümden karşı çıkmıştır. Konfederasyon başkanı Rafet İbrahimoğlu ücretlerin yükseltilmesinin pahalılığı artıracağını iddia etmiş ve böyle bir artışa karşı çıkacaklarını belirtmiştir.

Öte yandan hükümetin uzun süredir izlediği ücret politikası da herkes için yeterince açıktır. Hükümet tıpkı komprador burjuvazi gibi her fırsatta hayat pahalılığının başlıca nedeninin işçi ücretleri olduğunu söylemekte ve ücretlerin yüksekliğinden dem vurmaktadır. Daha bir ay önce kabul edilen bütçede memur maaşlarına getirilen gülünç orandaki artış hükümetin asgari ücretler konusunda ne düzeyde bir artış düşündüğünü göstermektedir. 1979 bütçesi küçük memurların maaşlarına yalnızca 300 liralık bir artış getirmişti. Aynı şekilde hükümetin taban fiyatları konusundaki tutumu da asgari ücretler hakkındaki düşüncesine ışık tutmaktadır. Bu yıl tarım ürünlerinin taban fiyatları yalnızca % 10-20 arasında yükseltilmiştir. Oysa aynı dönemde enflasyon resmi verilere göre %75 artmış, birçok ihtiyaç maddesinin fiyatları ise % 100'ün üzerinde pahalanmıştır.

Asgari ücretin yeniden tespiti için söz sahibi olan Türk-İş ise hükümetin ücret politikasının hararetli bir destekleyicisidir. Türk - İş'in komisyonda gerçekçi tespitler için mücadele etmeyeceği daha şimdiden Türk-İş yetkililerinin basına yaptıkları açıklamalardan anlaşılmaktadır. Halil Tunç ve diğer sendika ağaları yaptıkları açıklamalarda asgari ücretin 6000 lira olmasından sözetmektedirler. Bunun son derece gülünç bir artış olacağı açıktır. Birbuçuk yıl önce yapılmış olan son tespitten bu yana hayat pahalılığı ortalama her yıl % 100'e yakın artmıştır. Üstelik gelir artışı ile yükselecek olan vergiler bu 6 bin liradan geriye hiçbir şey bırakmıyacaktır. Her ay % 20 civarında artan pahalılık bile bugün tespit edilecek olan asgari ücretin bir kısmını yarın geriye alacaktır.

Sonuç olarak yeniden tespit edilecek olan asgari ücretin işçi ve memurların yaşam koşullarında belirgin bir iyileşme sağlamayacağı şimdiden anlaşılmıştır. Oysa son yıllarda artık dört nala gitmeye başlayan enflasyon ücretlilerin ellerine geçen gerçek ücretleri 1976 düzeyine düşürmüştür. Millî gelir içinde ücretlilerin payı azalmıştır. Küçük bir örnek bile emekçilerin yaşam koşullarının ne derece kötüleştiğini göstermeye yeterlidir: 1963'de iki odalı bir evin kirasını karşılamak için 120 saat çalışmak zorunda olan bir işçi, aynı evin kirasını ödemek için bugün 250 saatten çok çalışmak zorundadır. Aynı şekilde 1963'den bu yana ücretler 6 kat artarken vergiler 51 kat, zorunlu ihtiyaç maddelerinin fiyatları ise 10 kat artmıştır. İşte asgari ücretlerin yeniden tespiti için yapılan çalışmalar bu şartlarda başlamaktadır ve emekçilerin gereksinimlerini karşılamıyacak bir sonuçla biteceği ortadadır.

Asgari ücretlerin yeniden ayarlanmasına şiddetle karşı çıkan komprador burjuvazinin temsilcileri ise yeniden fiyat artışlarının ücret artışlarından kaynaklandığı propogandasına hız vermişlerdir. Oysa resmi devlet istatistikleri dahi emekçilerin gerçek ücretlerinde artış değil, tam tersine düşme olduğunu açık bir biçimde göstermektedir. Öte yandan fiyat artışlarını işçi ücretlerindeki artışa bağlayan komprador burjuvaların içinde karlarını % 100'e kadar artıran işletmeler de vardır.

Hükümet ve büyük burjuvazi asgari ücreti bir emekçiyi öldürmeyecek kadar ihtiyaçlarını sağlayabilecek bir ücret olarak görmektedir. Gerçekte uygulamaya başladığı günden bu yana asgari ücret bir sefalet ücreti olmuştur. Ve bugün de böyledir. Ücretin tespitinde işçinin tek başına ele alınması bile bu ücretin bir sefalet ücreti olduğunu göstermektedir. Oysa her işçinin ailesi ve çocukları vardır. İşçiyi tek başına yaşıyormuş gibi ele alan görüş ve uygulama daha başından işçi ve memur ailelerini açlığa mahkum etmektedir.

Bugünkü şartlarda işçi ve memurların yaşam koşullarını belli ölçüde iyileştirmeye yönelik olarak zaman geçirilmeden şu tedbirler alınmalıdır. Asgari ücret vergilendirilmemeli ve en az günlük, net 400 lira olmalıdır. Eşit işe eşit ücret verilmeli; asgari ücretin tespitinde bölgesel ayrılıklar yaratılmamalı, sanayi ve tarımda ücretler aynı olmalı, 16 yaşından küçükler için farklı ücret uygulaması kaldırılmalıdır. Ücret tespitinde işçi ailesinin ihtiyaçları esas alınmalı ve işçinin tek başına birey olarak ihtiyaçlarına göre asgari ücret belirleme ilkeleri terkedilmelidir.

Bütün bunların geçici ve köklü olmayan çözümler olduğu bilinmelidir. Kapitalizm şartlarında bir işgünü karşılığında alınacak hiçbir ücret adil bir ücret olmayacaktır. İşçilerin ve emekçilerin kölelikten, yoksulluktan kurtulmasının tek çözümü ücretlilik sisteminin, kapitalizmin kaldırılmasıdır.

Sıkıyönetimin

(Baştarafı Sayfa 1'de)

ri kanuni yollara sürerek, **sanık ve hükümlülere işkence yapmayı,** zamanlı zamansız aramalarla vatandaşı huzursuz etmeyi telkin ise aldanmaktadırlar. (...) Sıkıyönetim ilanını kanunların bir kenara itilerek keyfi ve zülme dayalı bir yönetimin sürdürülmesi olduğunu herhalde kimse iddia edemez.» diyordu.

Bütün bunlar gerçekleri gizlemeyi amaçlıyan sinsi demagojilerdir, ve faşist diktatörlüğün zaten yürütmekte olduğu zulüm terör ve işkencenin sıkıyönetim altında daha da yoğun olarak yürütüldüğünü gözlerden gizlemeyi amaçlamaktadır. İşkencede katledilenlerin sayısı çoğaldıkça bu gerçek daha fazla kişi tarafından görülmektedir. İşte işkencede katledilen yeni bir yurtsever.

Muş Devlet Üretme Çiftliği'nden silah alınması olayına karıştığı iddiası ile çatışmada yaralı olarak yakalandığı açıklanan ve İstanbul'a getirilerek işkence edilen Kava adlı derginin yazı işleri müdürü Hüseyin Şen İstanbul sıkıyönetim komutanlığı işkencehanelerinde katledildi.

26 Mart günü Tunceli'ye cenazesi götürülen Hüseyin Şen'i Tunceli halkı faşizme olan derin nefretini haykırarak toprağa verdi. Tüm esnafın işyerlerini kapatarak katıldığı cenaze törenine proleter devrimciler geniş bir şekilde katıldılar.

Sözümona demokrat basın ve tüm revizyonistler sıkıyönetimin «demokratikliği»ni ispatlama adına bu olayı gizlediler ve suspus oldular.

İşkencehanelerde katledilen bir diğer yurtsever de Ankara Tuzluçayır mahallesi muhtarı Süleyman Ayten'dir. Ankara sıkıyönetim komutanlığınca yapılan aramalarda evinde kitap bulunduğu gerekçesiyle işkence edilerek katledilen Süleyman Ayten'in, öldürülmesi de hasıraltı edilmişti. Elazığ'da, Adanada Erzincanda daha birçok yerde işkenceler sürdürülmektedir.

Bu örnekler bile Ecevit ve destekçilerinin demokratikliğine yemin ettikleri sıkıyönetimin kime karşı olduğu ve kimin hizmetinde olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Zam ve zulme karşı

(Baştarafı Sayfa 1'de)

karşı yükselen muhalefetini önlemek değil midir? Yeni Baskı Yasa Tasarısı'nın bugünlerde meclisi veriliyor olması e l b e t t e bir rastlantı değildir. Zam ve zulüm her dönem yanyana olmuştur, Ecevit iktidarı bu uygulamaları ile CHP iktidarının da geçmişteki iktidarlardan farklı olmadığını göstermiştir.

Zam ve zulüm birkaç yıl önce umut olan Ecevit'in de sonunu hazırlamıştır. Onun yaydığı hayallerin ne kadar boş ve kof olduğu bütün çıplaklığı ile ortaya çıkmıştır. Şimdi geçmişte Türkiye halkının kanını emen Demireller halkın karşısına «çare» diye çıkmaya çalışmaktadırlar. Demirelin yıllar süren iktidarı emekçi halk açısından bugünkü durumdan çok farklı mı olmuştur? Onun iktidarı Türkiye halkına zam ve zulümden başka şeyler mi vermiştir?

Ne Demirel «çaresi», ne Ecevit «umudu» Türkiye halkının yoksulluğuna, dertlerine çare olabilir. Umudumuz kendi kollarımız olmalıdır. Bu sömürü ve zulüm düzeni bizim; işçilerin, köylülerin güçlü yumrukları altında yıkılmadan ne zam ne zulüm duracaktır. 55 yıllık toprak ağası, burjuva iktidarlarının Türkiye halkına ispat ettikleri gerçek işte budur.

Faşizme karşı

(Baştarafı Sayfa 1'de)

bir gurubu kordon altına alarak göstericileri etkisizleştirmeyi denediler. Ancak emekçiler kararlı bir şekilde direnerek ve iki taraftan «Sıkıyönetim de sökmeyecek.» «Sıkıyönetim kalksın», «Katillerden hesap sorulsun.» «Kahrolsun Faşist Diktatörlük.» sloganları ile yürüdüler ve çemberi yararak birleştiler. Saldırıya kararlılıkla direnen emekçiler, barikatları darmadağın ederek başlangıçta «Hepinizin kafasını ezeriz, işkenceden geçiririz.» diyenleri geri adım attırdılar ve püskürttüler.

Yolboyu ve çatışmalar sırasında yeni katılmalarla 1000'ni bulan emekçi halk ayrı ayrı kollardan Necdet Mehmet'in köyü olan Ceyhan'ın Mercimek köyüne giderek cenaze törenine katıldı. Faşist diktatörlüğün, sıkıyönetimin ve CHP'nin teşhiri yapıldı. Devrim andı ile tören sona erdi.

Bu olay halkın kendi tecrübeleriyle sıkıyönetimin halk düşmanı yüzünü görmesini ve faşizme karşı mücadelenin birleşmekten ve direnmekten geçtiğini tüm saldırıları şirin göstermeye çalışan CHP hükümetinin nasıl egemen sınıflar ve emperyalizme hizmet ettiğini açıkça ortaya koydu.

HAVZA

24 Mart günü MHP'nin Samsun'da düzenlediği mitinge giden MHP ve ÜGD'li faşistlerin Havza girişinde bulunan bir lokantayı tahrip ederek lokanta işçilerine saldırmaları üzerine çıkan çatışmada 3 yurtsever yaralanırken 20'ye yakın emekçi gözaltına alındı ve 6 kişi de tutuklandı.

Faşist cinayet örgütlerinin yurt çapında yürüttüğü saldırıların bir devamı olan bu olayı tüm burjuva basın tamamen tersyüz ederek «MHP konvoyuna saldırıldığı» şeklinde verdi.

Kitle muhalefetini kendi faşist ideolojisi doğrultusunda kullanmak isteyen faşistler, son zamanlarda düzenledikleri kampanyaların bir parçası olarak Samsun mitingine giden ve Erzurum, Ağrı Sivas ve Tokat'tan arabalarla gelen faşistlerin halka saldırması üzerine Havza halkı kararlı bir şekilde saldırganlara karşı koydu.

Saldırı sırasında polis ve jandarma açıkça MHP'li faşistlerin yanında yer alarak halka saldırdı. Arabalardan otomatik silahlarla halka ateş edildiğini görmelerine rağmen, görmemezlikten geldiler ve «Halkın gözü önünde arama yapamayacaklarını» söylediler. Bu saldırılarda MHP milletvekili adayı ve Büyük Çeltek Madeni ve Suluova Saraçoğlu Turistik Tesisleri sahibi Şevket Saraçoğlu aktif rol oynuyordu ve emniyet kuvvetlerine halka saldırmaları için direktif veriyordu.

Halkın Kurtuluşu ve D. Yol'dan devrimcilerin eylem birliği ve aktif mücadelesi ile polisin ve sivil faşistlerin saldırısı püskürtüldü.

Bin türlü bahane ile sokakta rastgele emekçileri toplayarak zindanlara dolduran, devrimcilerin ve demokratik kitle örgütlerinin düzenlediği anti-faşist kitle eylemlerine saldıran, evlere baskınlar düzenleyerek her türlü canavarlığı yapmaktan çekinmiyenlerin sıra faşistlere gelince «halkın gözü önünde arama yapamayacaklarını» söylemeleri tüm burjuva ordu ve devlet şakşakcılarının suratına bir tokat gibi patlamaktadır. Polisin ve ordunun komprador-feodal düzenin koruyuculuğunu üstlenmiş birer militarist baskı kurumu olduğunu kavrayan Havza halkının mücadelesi ise Adana ve Uşak halkının mücadelesinin bir devamıdır ve öğreticidir.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
Sahibi : TEOMAN GÖRAL * Sorumlu Yazıişleri Müdürü OSMAN TAŞ * Yönetim yeri : 2. Beyler 848 Sokak No. 90/213 Konak İzmir * Yazışma adresi : TEOMAN GÖRAL PK: 71 Konak-İzmir Abone şartları : Yurt içi 6 aylık 125 TL. Yıllık 250 TL. Yurt dışı iki katıdır. Basıldığı yer Uğur Ofset Matbaası

Ne Amerika

(Baştarafı Sayfa 1'de)

ca NATO üssü ABDinin O. Doğu ülkelerine müdahale etmesini kolaylaştırmış, batılı emperyalistlerin bu halkları tehdit etmesini sağlamıştır. Hakim sınıfların deyimi ile Türkiye'nin savunması için bir örgüt olan NATO bütün bu iddiaların tersine Türkiye'yi gerçek düşmanlarına karşı savunmasız bırakmış, emperyalist hakimiyeti pekiştirmiş ve halkımızın düşmanlarına bütün kapıları açmıştır. Öte yandan NATO, Türkiyeyi dost ve kardeş halklara karşı kışkırtmıştır.

Türkiye'nin NATO'ya üyeliği emperyalizme bağımlılığın bir zinciri olduğu kadar Türkiye halkının sırtından çıkan askeri harcamaların da kaynağı olagelmiştir. Türkiye halkı her yıl yarattığı ulusal gelirden % 7'sini emperyalist NATO'nun harcamaları için bu örgütün patronlarına vermek zorundadır.

Bugün Türkiye'de NATO'ya kölece bağımlılığın şampiyonları olduğu kadar NATO'ya Sovyet sosyal-emperyalizminin ve Varşova Paktının rakibi olduğu için karşı çıkanlar, Türkiye halkını bir kölelik zincirinin içinden alıp diğerine koymak isteyenler de vardır. Türkiye'nin sosyal emperyalizminin pençesinin altına girmesine hizmet etmek amacıyla programlarına sadece «NATO'ya hayır» diye yazmaktadırlar.

Bağımsızlığına tutkun olan Türkiye halkı iki ihanet akımını da yıkıp geçecektir. Türkiye devrimci proleterya hareketinin şiarı Türkiye halkına yol göstermektedir: «NE AMERİKA NE RUSYA, NE NATO NE VARŞOVA»

NATO'dan çıkılmalı, başka hiçbir askeri pakta girilmemelidir. Bütün ikili anlaşmalar iptal edilmeli, yabancı üsler kaldırılmalıdır.

YDGF'nin kapatılması güçlü eylemlerle protesto ediliyor

İskenderun Mitingi

YDGF'nin kapatılması ülkenin dört bir yanında güçlü eylemlerle protesto edilmektedir. Bilindiği gibi gençliğin merkezi örgütü YDGF, bir süre önce İstanbul Sıkıyönetim komutanlığı tarafından gerekçesiz olarak kapatılmıştı. Gençlik, örgütlerine ve örgütlenme özgürlüğüne yönelen bu faşist saldırıyı nefretle karşılamış, örgütüne sahip çıkarak YDGF'yi açtırmak için heryerde yoğun bir faaliyete girişerek mücadeleyi yükseltmiştir.

YDGF'nin kapatılması örgütlenme özgürlüğüne ve gençlik örgütlerine yönelen faşist saldırıların bir parçasıdır. Bir süreden beri faşist diktatörlük var olan kısmi örgütlenme hak ve özgürlüklerini de ortadan kaldırma hazırlıklarına girişmiş ve CHP hükümeti aracılığıyla yeni faşist yasa tasarıları hazırlatmıştı. Faşist diktatörlüğün bu saldırıları sıkıyönetimin ilanından sonra daha da yoğunlaşmış ve birçok gençlik örgütü kapatılmış, faaliyetlerine yasaklar konmuş, dernek üye ve yöneticileri üzerindeki baskılar daha da artmıştı. Bu faşist saldırılar, son olarak da halk gençliğin merkezi örgütü YDGF'yi kapatmaya kadar vardı.

YDGF neden kapatıldı? Çünkü faşist diktatörlük onun varlığından ve mücadelesinden büyük bir korku duymaktadır. Çünkü gençliğin mücadelesinden sonsuz bir korku duymaktadır. Gençliğimizin yıllardır faşist diktatörlüğe karşı verdiği kararlı mücadelenin bir ürünü olarak doğan YDGF, kurulmasından bu yana henüz sadece bir yıl geçmiş olmasına rağmen, proleter devrimci bir hareketin önderliğinde olmasından aldığı güçle hızla gelişmiş ve sürekli olarak güçlenmiştir. O, bu kısa geçmişine rağmen, bugün 160 il ve ilçede üye derneğe, 40.000'i aşan militan ve mücadeleci bir üye tabanına, geniş gençlik yığınlarının büyük güvenine ve uluslarası bir prestije sahiptir. O her zaman gençliğin çıkarlarını kararlılıkla savunmuş, gençliğin talepleri uğruna verdiği mücadelenin hep en önünde yer almış, gençliği devrim yolunda eğitmek ve doğru bir mücadele çizgisi izlemesini sağlamak için büyük bir çaba harcamış, gençlik güçlerinin birliğinin sağlanması için fedakarca çalışmıştır. Faşist diktatörlük işte bütün bunlardan duyduğu korku yüzünden YDGF'yi kapattı.

Gençlik bu saldırıya karşı büyük bir tepki gösterdi. Ülkenin her yanında çeşitli protesto gösterileri düzenlendi. Afişlerle, bildirilerle, duvar yazılarıyla, forumlar boykotlar, izinsiz kitle gösterileriyle, miting ve yürüyüşlerle YDGF'nin kapatılmasını protesto ederek örgütlenme özgürlüğü üzerindeki baskıların son bulmasını ve YDGF'nin derhal açılmasını istedi. Onlarca gençlik örgütü yöneticisi, çeşitli demokratik kişi ve kuruluşlar düzenledikleri basın toplantılarıyla Başbakana ve İstanbul sıkıyönetim komutanına çektikleri telgraflarla YDGF'nin kapatılmasını protesto ederek derhal açılması istediler.

Bu protestolara karşı faşist diktatörlük yoğun bir baskı ve engelleme çabasına girişti. Yapılan izinli mitingleri engellemek ve katılımı azalmak için bir çok baskılar uyguladı. Çorum'da miting için izin alınmış olmasına rağmen, miting Valilik tarafından iptal edildi. Çekilen protesto telgraflarını almamaları için PTT şubelerine emirler verildi. Telgraf çekerek bu uygulamayı protesto ettiler diye gençlik örgütü yöneticileri hakkında soruşturma açıldı, bazıları tutuklandı protesto faaliyetleri yürüttüğünden doalyı, Giresun YDGD kapatıldı. Ama bu baskıların hiçbiri güçlü ve kitlesel protestoları engelleyemedi.

TUNCELİ MİTİNGİ

YDGF'nin kapatılması Tunceli'de 18 Mart günü binlerce emekçi ve gencin katıldığı bir miting ve yürüyüşle protesto edildi.

Tunceli DYGD'liler YDGF'nin kapatılmasını duyar duymaz tüm okulların katıldığı bir forum düzenlediler. Daha sonra YDGF'nin kapatılmasına karşı mücadeleyi daha da geliştirmek amacıyla 18 Mart günü miting ve yürüyüş yapma kararı aldılar.

Bu amaçla önce DYGD birim temsilcilerinin katıldığı bir toplantı yapıp miting ve yürüyüş çalışmalarının nasıl yürütüleceğini tartıştılar. Daha sonra bu toplantıda alınan kararlar doğrultusunda DYGD üyeleriyle öğrencilerle, işçilerle DYGDfde ve ayrıca köylerde toplantılar düzenlendi. Köylerde ve şehirde yaygın bir şekilde bildiriler dağılıp yazılamalar yapıldı. 16 kitle örgütü ortak bir basın açıklaması yaparak YDGF'nin kapatılmasını protesto ettiler. Mitinge katılmaları için öneri götürülen diğer gruplar sudan bahanelerle sorumsuzca mitinge katılmadılar. Binlerce emekçi ve gencin büyük bir coşkuyla katıldığı mitinge HKy Gençlik, YDGF ve TDYGD adına konuşmalar yapıldı. Miting devrim andının içilmesiyle son buldu.

ESKİŞEHİR MİTİNGİ

Eskişehir'de de 31 Mart günü YDGF'nin kapatılması, zamlar ve yeni baskı tedbirlerini de lanetleyen bir mitingle protesto edildi. Mitinge D. Yol taraftarları da katıldılar. Eskişehir'deki miting, faşist diktatörlüğün saldırılarını daha arttırdığı ve buna karşı gençliğin tepkisinin daha da erttığı şartlarda yapıldı.

Eskişehir'li devrimciler miting için izin alınca yoğun bir faaliyete giriştiler. Mitinge katılmaları için çağrı yapılan D. Yol mitinge katılacağını bildirdi. Bunun üzerine miting çalışmaları bir çok yerde beraberce sürdürüldü, Devrimciler, tüm eğitim ve üretim birimlerinde yoğun bir propaganda sürdürdüler. D. Yol'la ayrı ayrı yapılan afişler şehrin her yerine asıldı. Hazırlanan üç çeşit bildiri yaygın bir biçimde dağıtıldı.

Bu sırada faşist katillerin üslendiği Esentepe mahallesinde, bu mahalleden faşistleri atmak için mücadele eden, mahallenin YDGD temsilcisi, Mustafa Örüm adlı devrimci İşçi, mitinge çağrı afişlerini yapıştırırken pusuya düşürülerek katledildi. Ertesi gün ise cenaze töreni yapmak isteyen devrimcilere polis ve jandarma saldırdı. Meydana gelen çatışmada bir çok devrimci yaralandı, göz altına alındı ve işkenceye uğradı. Fakat tüm bunlar Eskişehir gençliğini yıldırmadı. Bir çok okulda protesto boykotları yapıldı. Devrimciler miting çalışmalarını daha da yoğunlaştırarak sürdürdüler.

Miting 31 Mart günü yapıldı. Mitingde D. Yol ile yapılan eylem birliği, propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesi uygulanarak daha da güçlendi. Mitingde D. Yol adına 3 kişi olmak üzere, Halkın Kurtuluşu, YDGF, İşçiler, öğrenciler ve memurlar adına konuşmalar yapıldı. Miting, yürüyüşten sonra devrim andının içilmesiyle sona erdi.

BALIKESİR MİTİNGİ

Balıkesir'de 18 Mart günü düzenlenen mitingle YDGF'nin kapatılması protesto edildi.

Balıkesir'li devrimciler, YDGF'nin kapatılmasına karşı seslerini daha da yükseltmek amacıyla, miting öncesinde YDGD imzalı 12 bin, Yurtsever Devrimci Gençlik imzalı 10 bin adet mitinge çağrı bildirisi dağıtıp, yaygın bir biçimde afişleme ve pullama yaptılar. Semtlerde ev ev dolaşarak sıkıyönetimle birlikte yoğunlaşan saldırıları ve YDGF'nin kapatılmasını anlattılar. Halkı ve gençliği, bu saldırılara karşı mücadeleye ve mitinge katılmaya çağırdılar. Çevre kazalarda ve köylerde miting çalışmalarını yürüttüler. Orta ve yüksek öğrenim kurumlarında toplantılar yaptılar.

Yürütülen bu çalışmaların sonunda çok sayıda kitlenin katıldığı miting 18 Mart günü başarıyla yapıldı. Mitingde diğer konuşmacıların yanı sıra YDGF Genel Başkanı ÇETİN KAYA'da bir konuşma yaparak mücadelenin süreceğini belirtti.

İSKENDERUN MİTİNGİ

İskenderun'da gençlik YDGF'nin kapatılmasını güçlü bir mitingle protesto etti. Tüm Türkiye'de olduğu gibi, İskenderun ve çevresi gençliği de YDGF'nin kapatıldığını duyunca buna karşı mücadelesini yükseltti. İskenderun ve çevresinde bunu protesto eden pullama, yazılama, duvar gazeteleri, merkezi toplantılar ve kahve toplantıları yapıldı. Cumhuriyet lisesinde YDGF'nin kapatılması bir forumla protesto edildi. İst. sıkıyönetim komutanlığı ve başbakana çekilen telgraflarla YDGF'nin kapatılması lanetlendi ve derhal açılması istendi.

Bu arada İskenderun'lu devrimciler bir miting kararı aldılar. 18 Martta yapmak istedikleri miting faşist diktatörlük tarafından engellendi. Fakat devrimcilerin kararlı mücadelesi sonucu 25 Martta miting iznialındı. Bunun üzerine devrimciler yoğun bir faaliyete giriştiler. Yapılan diğer propaganda çalışmalarının yanısıra 15 bin bildiri ve bin afişle bu çalışmayı sürdürdüler. Bu arada diğer gruplara mitinge katılmaları için götürülen ö n e r i

(Devamı Sayfa 2'de)

YDGF – Mücadele ve başarılarla dolu bir yıl

Ülkemiz halk gençliğinin merkezi örgütü YDGF 1. mücadele yılını tamamladı. YDGF'nin bu 1. yılı mücadele ve başarılarla dolu bir yıl oldu. YDGF proleter devrimci önderliğinden aldığı güç ve ilhamla sürekli bir şekilde gelişti, güçlendi. YDGF kısa geçmişine rağmen, ülkenin her yanına yayılan 160 il ve ilçedeki üye dernekleri, 40.000'i bulan mücadeleci üye tabanı ve izlediği kararlı, tutarlı çizgisi sayesinde kazandığı gençlik kitleleri üzerindeki büyük prestijiyle bugün, ülkemiz gençlik hareketinde önemli bir yere sahiptir.

Ülkemiz devrimci gençlik hareketinde önemli bir dönüm noktasını temsil eden YDGF, gençliğimizin onyıllardır sömürüye zulme ve faşist diktatörlüğe karşı verdiği kararlı mücadelenin bir ürünü ve gerçek mirasçısı olarak doğdu. Ülkemizin yiğit gençliği her zaman halkımızın mücadelesinin en ön saflarında yer aldı. Örneğin gençlik, 1960 öncesinde Bayar-Menderes faşist diktatörlüğüne karşı mücadelenin en önündeydi. 1968-70'te ise gençlik hareketi, büyük bir yükselme göstererek, önemli ölçüde yaygınlaştı ve kitleselleşti. 1971 yarı askeri faşist diktatörlüğü döneminde geçici bir durgunluktan sonra, 75-76'larda yeniden hızla yükselmeye başladı. Bu yükseliş, faşist diktatörlüğün bütün çabalarına ve en azgın saldırılarına rağmen sürdü. Mücadeledeki bu yükselme ve yaygınlaşma, beraberinde ülkenin her yanına yayılan örgütleri de doğurdu. Ve gerek mücadelenin, gerekse örgütlenmenin ulaştığı düzey bu örgütlerin ülke çapında merkezileştirilmesini bir zorunluk haline getirdi.

YDGF sadece ülkemizde gelişen gençlik mücadelesinin bir ürünü değildi. O, aynı zamanda, Proleter Devrimci Hareketin gençlik içinde sürdürdüğü bilinçli faaliyetin bid ürünüydü. Proleter Devrimci Hareket gençliğin devrim için taşıdığı önemi doğru bir şekilde kavradı ve gençliğe her zaman büyük bir önem verdi. Bir yandan gericiler, faşistler ve revizyonistler gençliği devrim yolundan saptırmak, onu yozlaştırarak kendi peşlerine takmak için her yola başvuruyorlardı. Bir yandan, küçük burjuva reformist-revizyonist önderlik yüzünden, gençlik taşıdığı engin devrim potansiyeline, kararlı, yiğit mücadelesine rağmen başarı ve kazançlarının kalıcı olmasını mücadeledeki gelişmenin sürekli ve istikrarlı olmasını sağlayamıyordu. Küçük burjuva, reformist-revizyonistler gençliğin büyük devrimci potansiyelini çarcur ediyorlardı. Bu olumsuz durum, ülkemizde Marksist-Leninist bir Parti olmamasının kaçınılmaz sonucuydu. Ama bu olumsuz durum, ülkemizde Proleter Devrimci Hareketin gelişmesine bağlı olarak giderek ortadan kalkmaya başladı. Proleter Devrimci Hareketin doğru gençlik ve örgütlenmesi siyasetini ortaya koyması ve bu konudaki küçük burjuva anlayışları geniş gençlik kitleleri önünde mahkum etmesi, bu gelişmeye bir atılım kazandırdı. Bu doğru siyaset hızla hayata geçirilmeye, ülkenin her yanında proleter devrimcilerin önderliğindeki gençlik örgütleri hızla yaygınlaşmaya ve güçlenmeye başladı. Oysa aynı dönemde büyük laflarla gençlik içinde çalışmalar yürüten çeşitli küçük burjuva çizgiler geriliyorlar ya da hiç bir başarılı sonuç elde edemiyorlardı. Bu gelişme aynı zamanda somut duruma uygun, doğru, Marksist-Leninist bir siyasetin nasıl hızla hayata geçeceğinin ve maddi bir güce dönüşeceğinin de bir göstergesiydi. YDGF, aynı zamanda, işte bu gelişmenin bir sonucuydu.

Marksist - Leninist Hareketin önderliğindeki YDGF sürekli olarak gelişti, güçlendi. Çünkü, her dönemde, gençliğe gerçekleri açıkladı, mücadelesinde izlemesi gereken doğru çizgiyi gösterdi, faşist ve reformist demagoji ve yalanları teşhir etti. Gençlik yığınlarının hak ve taleplerini tavizsizce savundu, gençliğin bu uğurdaki mücadelesinin en önünde yer aldı. Ülkemiz gençlik hareketinin en önemli zaaflarından biri olarak emekçi gençlik tabanına oturmamışlığını tespit ederek, emekçi gençliği kazanmak yolunda önemli adımlar attı. İki milletten ve çeşitli milliyetlerden Türkiye gençliğinin devrim mücadelesinde birliğini sağlamak ve devrimci gençlik güçlerinin birliğini sağlamak için ilkeli ve kararlı bir çizgi izledi. Reformistlerin, revizyonistlerin ve «üç dünya»cıların gençlik içinde iyice tecrit olmaları için fedakarca çalıştı. Düzenlediği Bölgesel Toplant-lar ile gençlik hareketindeki çeşitli sağ ve «sol» yanlış anlayışları ele aldı, eleştirdi ve doğru demokrasi anlayışını ortaya koydu. Bu anlayışın kavranması gençlik harekatine bir atılım kazandırdı. YDGF kuruluşunun hemen ardından iki büyük kampanya düzenlemişti. İlk olarak, Proleter Devrimci Hareketin 78 1 Mayısında açtığı kampanyaya aktif olarak katıldı. Bunun hemen ardından Faşist Feodal Eğitimi Protesto Kampanyası açtı. Bütün bunlardan YDGF alnının akıyla ve güçlenerek çıktı.

YDGF bu gelişmeleri kaydederken büyük zorlukları göğüslemek zorunda kaldı. Faşist diktatörlük sivil ve resmi güçleri aracılığıyla üye derneklere ve YDGF taraftarlarına karşı en azgın saldırılara ve provakasyonlara girişti. YDGF bu mücadelede saflarından onlarca şehit verdi. Fakat bunların hiçbiri onun kararlı mücadelesini ve gelişmesini durduramadı.

Faşist diktatörlük en son olarak sıkıyönetim aracılığıyla YDGF'yi kapatı. Fakat bu da yurtsever devrimci gençliğin mücadelesini durduramadı. Bugün ülkenin her yanında YDGF'liler, YDGF'yi açtırma mücadelesini yükseltiyorlar.

YDGF'nin büyük mücadeleler ve başarılarla dolu 1 yılı, onun geleceğinin daha büyük zaferlerle dolu olacağının en açık işaretidir.

Daha büyük başarılar, daha güçlü bir YDGF için ileri!